

Prædiken 2. juledag

Lad os bede

Lille barn, Gud af Gud, lys af lys.

født i verdens mørke,

vi beder dig:

Tag vores hænder væk

når vi holder os for ørerne

og ikke vil høre hvad du siger.

Dæmp den vrede som fylder os.

den efterlader vores huse rungende tomme

og lægger vores næstes liv øde.

Overlad os ikke til os selv,

men saml os under dine vingers skygge.

hvor mørket er lyst

og glæden har magt,

du som er fra evighed til evighed.

Amen

Jesus siger: Se, jeres hus, bliver overladt til jer selv, øde og tomt. For jeg siger jer: Fra nu af skal I ikke se mig, før I siger: Velsignet være han, som kommer i Herrens navn.

Der er en verden til forskel mellem julens intime og lysfyldte rum, staldhulen med krybben, med lugten af æsel og okse, halm og hø, hyrder og engle og så det hus, Jesus taler om i dag, anden juledag. Her taler han om et hus, som skal blive øde og tomt.

☩

Der er forskel på en verden, hvor Gud kun svæver over vandene, og så en verden, hvor Guds ord skaber verden, og hvor Guds ord bliver kød og blod.

Der er forskel på en øde og tom verden og den verden, hvor Gud er tilstede, hvor sandhed og mening er til.

☩

Efter de sidste par dages juleidyl i Betlehem og hjemme med juletræ og julemad, vågner vi i dag op til det umiddelbart hårde evangelium, hvor Jesus varsler en øde og tom verden.

Det Jesus varsler, er nu egentlig ganske genkendelig og erfaringsnær.

Følelsen af øde og tomhed har vist ikke kunnet undgå at ramme hver eneste en af os i det forgangne år. 2020 er et år præget af coronaensomhed, og hvor det er blevet klart for os, at det bedste vi oftest kan gøre er at holde fysisk afstand.

Fornemmelsen af det øde og tomme mærkes indimellem både på krop og sjæl. En nødvendig isolation, som er de fleste af os fremmed, og som indimellem kan gøre en både mental og fysisk træt.

☩

Vi skal imidlertid høre andet end pointeringen af det øde og tomme i evangeliet i dag. Her er mere end det, vi kan genkende som en del af vores virkelighed og hverdag.

Jesus siger nemlig ikke kun, at vi mennesker nu er overladt til os selv i et øde og tomt hus. Han fortsætter og varsler, at det øde og tomme kun er en tid.

Huset er kun øde og tomt indtil den dag kommer, hvor disciplene kan hilse Jesus velkommen igen.

☩

Ordene, vi hører Jesus sige, er at finde i den sidste del af Matthæusevangeliet, dvs. vi befinder os i historien kort tid før Jesu tilfangetagelse, korsfæstelse og død. Jesu ord i dag kan således ses, som Jesus, der varsler sin egen forestående død, og så samtidigt skal vi høre Jesus som håbsbæreren, der med sine ord vil nære og vække et håb om nærvær. Han vil have os til at huske både påskemorgen og pinsedag. Dage, som åbenbarer, at Gud ikke er væk og borte, men han er levende og nærværende tilstede med sin ånd – og det midt i blandt os.

Det sker i gudstjenesten, hvor vi takker og lovpriser Gud. Der mindes vi om, at vi ikke kun er overladt til os selv i det øde og tomme.

Jesu ord minder os herom, og julens salmer er fuld af det samme budskab, om lys og liv i mørke, om roser, der vokser frem af det øde, og om selv den halvt foruldede stub, som kan skyde en kvist.

Så lad os synge, takke og prise Gud.

Glædelig jul.

Amen

